

PODACI O USTANOVU/ŠKOLI	PODACI O AUTORIMA/AUTORKAMA
Naziv škole: Osnovna škola "Veljko Vlahović"	Ime i prezime: Dina Zavarko, učiteljica
Mesto, opština: Novi Sad - Šangaj	
Školska uprava: Novi Sad	
Opis primera dobre prakse IO	
Korak po korak	
Ključne reči: osnovna škola, intelektualne teškoće	
Opis obrazovne situacije učenika i okruženja	
<p> Moj učenik je treće dete u porodici. Ima starijeg brata i sestru koja ima teži oblik cerebralne paralize. Od vaspitača sam dobila informaciju da je dečak povučen, retko priča i ima slabo razvijenu „motoriku ruku“. </p> <p> Kada sam ga upoznala u prvom razredu, nije ostvarivao kontakt očima, slabo je komunicirao sa drugom decom. Razlikovao je boje. Moje instrukcije je često ponavljao, a na pitanje odgovarao pitanjem. Često bi usred mog objašnjavanja počeo da priča o nekom doživljaju iz života (uvek bi to bilo nešto što ga veseli). Rečenice su mu bile nepotpune, iscepkane, ali sam razumela njegov govor i znala šta hoće da kaže. Crtež nije odgovarao njegovom uzrastu. Nevešto je držao olovku i pri pokušaju pisanja bio je veoma nesiguran i neprecizan. Primetila sam blagu ukočenost prstiju. Nije imao pojam broja, a predmete je umeo da klasifikuje na osnovu jedne osobine. Naučio je da nacрта krug, kvadrat i trougao. Na kraju prvog razreda je pisao samo velika štampana slova (20 slova). Slabo je napredovao u čitanju. Bilo mu je teško da pročita i reč od dva slova, npr. MI i da razume šta je pročitao. </p> <p> Nije umeo sam da obuče jaknu, veže pertle, samostalno da se hrani. Na časovima fizičkog sam uočila da ne može za mnom da ponovi pokret koji izvedem i tek nakon nekoliko ponavljanja izveo bi nešto što liči na pokazan pokret. Bio je nespretnan prilikom trčanja. Ali, moj učenik je bio veoma raspoložen za rad. </p> <p> Na kraju prvog polugodišta drugog razreda sa roditeljima se odselio u Nemačku. Međutim, u aprilu sledeće godine majka se vratila sa decom jer moj učenik nije želeo tamo da ide u školu. Tražio je da se vrati u „staru“ školu, što su roditelji prihvatili. Nastavili smo sa radom. Naučio je sva štampana slova ćirilice, pisao je kraće reči uz manju pomoć. Čitao je brojeve do 20, ali nikako nije mogao da prebrojava elemente skupa. </p> <p> Sada, u trećem razredu, počinje da ščitava, samostaliji je u pisanju, sabira i oduzima do 20, bez prelaza, koristeći didaktička sredstva. </p>	

Opis dobre prakse

Majka je u početku teško prihvatila da dečak ima teškoće koje ne može brzo da savlada. Kada sam joj objasnila da dečak mora sporije da radi od druge dece da bi savladao sve nastavne sadržaje, prihvatila je da je to najbolje za njega.

On je polako sticao poverenje u mene. Oslobađao se, počeo je da komunicira sa mnom i sa drugom decom.

Kada bi u prvom razredu dobio novi zadatak, uvek bi prvo rekao : „Ja to ne znam“. Kada sam mu govorila da on to može, počeo bi samostalno da radi onako kako ume. Sada, u trećem razredu kaže: „To je teško, ali hoću sam!“

Pisanje slova i cifara vezivali smo za neke opise kao što su: B - SLOVO SA DVA STOMAČIĆA, BROJ 3 - DVA STOMAČIĆA KOJI STOJE, BROJ 5 - VRATIC, STOMAČIĆ I CRTICA. Tako je usvojio slova i brojeve. Prilikom pisanja, linija koju je pisao je bila isprekidana, pritiskao je olovkom kad piše i bilo mu je teško da se orijentiše na papiru. U kutku za odmor u kojem je bila postavljena strunjača i razne slikovnice, knjige, slagalice, igračke, učenik je pravio pauze od učenja. Najviše je voleo da slaže plastične slagalice i od njih pravi razne oblike. Danas se igra sa dugarima igara kao što je TVIST, „Ne ljuti se čoveče“ i drugo. Veoma je osetljiv na grubo ophođenje vršnjaka pa se dešava da se rasplače zbog toga. Učenici paze na to kako mu se obraćaju, pomažu mu da spremi torbu, čekaju ga kad ostane na dopunskoj da vežba čitanje i pomažu mu na času. Sada je mnogo slobodniji, smeje se, kreće se po školskom prostoru za vreme malog i velikog odmora.

Da bi savladao čitanje, pravila sam posebne nastavne listiće za njega. Koristio je slovaricu, slagalice. Odštampala sam mu velikim fontom mnogo slogova i rečenica sa kraćim rečima. Shvatila sam da bolje čita krupnija slova. Sada već počinje ščitava. Na časovima se javlja, ponekad da bi rekao nešto što ga raduje, a ponekad da odgovori na pitanje. Za prebrojavnje smo koristili razne predmete: puzzle, štapiće, trake... Sada je mnogo sigurniji u prebrojavanju. Zbog grča u prstima, teško mu je da koristi prste za računanje. Za primer desetice odštampala sam mu sliku novčanice od deset dinara i onda on dočrtava kružice da bi dobio odgovarajući dvocifren broj.

Na časovima fizičkog vaspitanja pomagala sam mu oko izvođenja vežbi. Sada je mnogo spretniji, ne plaši se da potrči. Na pojedinim časovima on je moj zamenik, „trener“ pa pokazuje vežbe oblikovanja drugoj deci. Tada je veoma srećan. Samostalno se oblači i priprema za čas.

Profesionalna dobit

Moj učenik je jedinstven dečak. Od prvog dana sam sa njim izgradila poverenje i snažnu povezanost. Iako se videlo u samom početku da će imati velikih teškoća u učenju, to me nije uplašilo. Bilo je dana kada bi nastupila stagnacija, pa čak i nazadovanje, ali onda bi opet krenulo napred. Vršnjaci su prihvatili njegovu različitost, sada se igraju sa njim i pomažu mu. On uživa u tome. Kada se vratio iz Nemačke, sredinom drugog polugodišta drugog razreda i krenuo u školu, naš ponovni susret je za mene bio veoma dirljiv. Kada sam prišla da ga pozdravim, on se jako rasplakao. Prvi put sam videla na neko rida od sreće! Tada sam shvatila da sam u



njegovom srcu zauzela posebno mesto. Bila sam ponosna što sam njegova učiteljica!
Pred nama je dugačak put, ali preći ćemo ga zajedno, korak po korak.